Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 28 серпня 2007 року № 35 (199)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Світлина Святослава МІЗЕРНЮКА

ЯК ПОБУДУВАТИ УКРАЇНСЬКУ УКРАЇНУ

У нашій державі гегемоном має бути титульна нація

Політика – це публічна або прихована діяльність, спрямована або на руйнацію, або на користь України. Держава – це продукт політики: яка політика, така й держава. З того, що маємо, видно, що побудова нашої держави не передбачалася у вигляді національно-демократичної моделі, а тільки у форматі демократичної вседозволеності.

Іван БЕЛЕБЕХА

ЕКСПРЕС-АНАЛІЗ

Під привабливими гаслами демократичних свобод державність в Україні створювалася космополітами. Вони є продуктом попередньої влади зі світоглядом, сформованим комуністичною ідеологією. Патріоти нації, які перебували на зорі Незалежності у Верховній Раді, не маючи ніякого державного та чиновницького досвіду, не зуміли осмислити доленосність перших основоположних законів для побудови справедливої держави, що призвело до величезних помилок і прорахунків.

Не все було суціль негативним і злочинним. Найуспішнішою, найвидатнішою історичною подією було, є і буде набуття Україною державної незалежності. Маємо державний прапор, основний елемент великого герба – Тризуб. Ухвалено Конституцію: хоча й недосконалу, але все ж таки Основний Закон у державі. Українська мова законодавчо визнана державною. То є головні переваги.

А перелік недоліків – значно довший.

Чорноморський флот, що за логікою речей мав залишитися у власності України, безоплатно передано Росії. Україні залишилася лише купа металобрухту у вигляді непридатних для використання морських суден. Атомну військову техніку також безоплатно передано Росії, а її реальна вартість – понад 100 млрд доларів США. Значну територію Південного берега Криму за ганебно мізерну суму передано в так звану довгострокову аренду, а інші території узбережжя Росія захопила силоміць, взагалі не платячи нічого. Крим поволі перетворено на російський плацдарм ідеологічної та майбутньої фізичної агресії проти України.

Економіку з прокрустового ложа адміністративно-планової системи кинули в ринкову стихію, де ніхто не знав правил поведінки, а честь, мораль і совість були відкинуті. Економічною сферою керують переважно чужинці та скоробагатьки – клани та політичні партії.

Велика приватизація проведена як грабунок народного добра. Мала приватизація здійснена також на користь можновладців та їхнього оточення: директорів заводів, фабрик, голів колгоспів, інших керівників сільськогосподарських підприємств.

Закінчення на 5-й стор.

1 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ЗНАНЬ

СИЛЬНА ДЕРЖАВА – НАЦІЯ, ЯКА НАВЧАЄТЬСЯ

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Одвічну людську цікавість і допитливість, природну потребу в постійному збагаченні й прискореному оновленні знань, що виражається висловом "Вік живи – вік учись!", ось уже майже 60 років сповідує Товариство "Знання" України.

Акумулюючи інтелектуальний і духовний потенціал суспільства, Товариство стало колективним сіячем розумного, доброго, вічного, сприяє підвищенню рівня освіченості, духовності і національної самосвідомості українського народу.

Під час прес-конференції, що відбулася тут напередодні початку нового навчального року, акцентувалася увага на проблемах поширення знань як стратегічного напрямку розвитку суспільства. На жаль, у нас поки що дослідницькій роботі, просвітництву, освіті відводиться другорядна роль. Не видно тут бодай найменшої перспективи і в найближчому майбутньому. Принаймні судити так про це можна, наприклад, за програмами учасників передвиборних змагань, в яких освіті, знанням відводиться малопомітне місце, хоча підхід до цих явищ має бути зовсім іншим.

Закінчення на 5-й стор.

ПАМ'ЯТАЄМО!

РІК ВЕЛИКОГО ТЕРОРУ

21 травня Президент України підписав Указ № 431/2007 "Про заходи у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років". Указ підписаний на підтримку ініціативи громадськості "з метою належного вшанування пам'яті жертв політичних репресій, привернення уваги суспільства до трагічних подій в історії України, викликаних насильницьким впровадженням комуністичної ідеології, відродження національної пам'яті, утвердження нетерпимості до будь-яких проявів насильства проти людства".

Президент зобов'язав Кабінет міністрів затвердити в місячний термін план заходів. Поки що про такий план нічого не чути. Але Український інститут національної пам'яті та Всеукраїнський "Меморіал" ім. В. Стуса виконують один із пунктів Указу: готують експедицію на місце розстрілу Соловецького етапу в урочищі Сандармох (південь Карелії) та на Соловецькі острови. Починаючи з 1997 року, громадськість робила це щороку 5–7 серпня, а тепер має робити це на державному рівні. До речі, за 11 км від урочища Сандармох починається Біломорканал, де в 1937–38 рр. працював ув'язнений батько нинішнього Президента України. Ціна Біломорканалу – 100 тисяч людських життів...

Василь ОВСІЄНКО

"Тридцять Сьомий – це гігантський масштаб репресій, що охопили всі регіони й усі без винятку верстви суспільства: від вищого керівництва країни до безмежно далеких від політики селян і робітників, – сказано у Тезах Міжнародного "Меморіалу, який проводить 4 серпня у Медвежогорську наукову конференцію. – Упродовж 1937–1938 за політичними звинуваченнями було заарештовано більше 1,7 мільйона осіб. А разом із жертвами депортацій і засудженими "соціально шкідливими елементами" кількість репресованих перевищує два мільйони".

...На початку 30-х років упокорена репресіями та голодом Україна вже лежала під чоботом Сталіна. Ще треба було позбавити її голови.

Скориставшись убивством 1 грудня 1934 року С. Кірова, Сталін особисто підготував, а ЦВК СРСР схвалив постанову "Про порядок ведення справ про підготовку або здійснення терористичних актів". Згідно з нею, на все "слідство" відводилося 10 діб. Участь захисника, прокурора, а часом і самого звинуваченого, оскарження вироку та клопотання про помилування не передбачалися, а вирок виконувався негайно після його винесення.

Цілком у дусі настанови творця радянської держави В. Леніна, який учив: "Будьте примерно беспощадными... Расстреливать.., никого не спрашивая и не допуская идиотской волокиты". (В. И. Ленин, ПСС, Москва, Политиздат, 1981 г., т. 50, стор. 165). І відповідно до настанови "любимца партии и народа" Кірова, який учив "карать по-настоящему, чтобы на том свете был заметен прирост населения, благодаря деятельности нашего ГПУ" (Промова з нагоди 15-річчя ГПУ, цит. за кн.: Сергій Шевченко. Архіпелаг особливого призначення. – К.: Фенікс, 2006. – С. 21).

Уже 4 грудня 1934 року газета "Правда" повідомила про викриття "терористів". Негайно розпочалися арешти інтелігенції, зокрема української, яка, за висловом Сталіна, "не заслуговує довір'я". Інститут шляхетних панянок, більше знаний у Києві як Жовтневий палац, а тепер Міжнародний центр культури та мистецтв (отой, що надвисає над Майданом Незалежності), вже приступив до виконання нових функцій після переведення столиці з Харкова до Києва. (Доти ГПУ/НКВС діяв на вулиці Рози Люксембург, нині Липська, 16, де тепер Фонд культури та Український інститут національної пам'яті. Там усі двори начинені трупами...). Уже 15–17 грудня 1934 року були розстріляні як "терористи" письменники та діячі української культури Григорій Косинка-Стрілець, Дмитро Фальківський, Олекса Влизько, Кость Буревій, брати Іван і Тарас Крушельницькі – усього 28 осіб.

Закінчення на 6–7-й стор.

35
4 820102 210017

4 липня 2007 року Одеська міська рада ухвалила рішення про спорудження в Одесі пам'ятника руйнівникові Української держави, катові українського народу Катерині ІІ. Рішення про спорудження пам'ятника Катерині ІІ прийняла також міська рада Сімферополя.

Незважаючи на протести громадськості, 19 липня в Одесі відбулося закладання першого каменя під майбутній пам'ятник. У церемонії взяли участь заступники міського голови, члена політради НСНУ Е. Гурвіца, а також духовенство Української Православної Церкви Московського Патріархату.

На нашій землі споруджується пам'ятник гнобителю українського народу, російській імператриці, вся діяльність якої стосовно України була спрямована на ліквідацію української автономії і нагадує хроніку окупації. 1764 року вона скасувала інститут Гетьманства. Через рік – розформувала козацькі полки на Слобожанщині. 1775 року зруйнувала Запорозьку Січ як форпост української ідентичності та національної державності. 1782 року

ВІДОЗВА

української інтелігенції з приводу спорудження на нашій землі пам'ятників російській цариці Катерині ІІ

Катерина ІІ ліквідувала існуючий територіально-адміністративний устрій Гетьманщини, запровадила замість полкової та сотенної адміністрації намісництва, роздала українські землі царським чиновникам та своїм лакузам. Олександр Пушкін справедливо звинуватив Катерину ІІ в тому, що вона "закабалила Малороссию". Катерина ІІ заборонила викладання української мови в Києво-Могилянській академії, запровадила навчання російською мовою. За часів її правління в Україні запроваджено кріпацтво – "панщину" як державну систему національного і соціального гноблення української нації. Під її керівництвом російські окупаційні війська придушили національно-визвольний рух – Коліївщину 1768 року та безжально розправилися з українцями, учасниками Турбаївського повстання 1789–1793 років.

Відкриття пам'ятника заплановано на 2 вересня. Така поспішливість свідчить про те, що замовники акції намагаються встигнути до парламентських виборів використати це як привід для запровадження новітніх технологій колоніалізму.

Спорудження пам'ятників російській цариці, яка "доконала вдову-сиротину" – Україну (Тарас Шевченко) – наруга над пам'яттю мільйонів полеглих за незалежність України та жертв кількасотлітньої царської та московсько-комуністичної окупації. Це – пробний камінь, закинутий з Кремля, з метою перевірити: як задалеко можна зайти у новітньому зросійщенні України. Пам'ятники, які несуть великодержавницьке, імперське навантаження, отруюють свідомість нашого народу, піднімають дух "п'ятої колони" Москви, яка прагне безперешкодно господарювати в Україні.

Програма інтенсивної політичної та інформаційної окупації України набирає обертів. Завдання цієї програми – прищеплення масам українського населення колоніальної свідомості, почуття "єдиного отечества" – необхідної передумови для повернення України в його лоно.

Від імені мільйонів українців вимагаємо від Президента України Віктора Ющенка не допустити спорудження пам'ятників Катерині ІІ на нашій землі!

Ми звертаємося до наших співвітчизників – не дозвольмо, щоб на нас дивилися з наших майданів і площ кам'яними очима наші гнобителі!

Ми звертаємося до українців світу: станьмо на сторожі національної історичної пам'яті і справедливості, не даймо забруднити нашу землю символами нашої неволі!

Дмитро ПАВЛИЧКО, Герой України, письменник; Іван ДРАЧ, Герой України, голова Конгресу Української інтелігенції; Михайло ГОРИНЬ, почесний голова Української Всесвітньої Координаційної Ради; Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ, президент Світового Конгресу Українців; Олексій ІВЧЕНКО, голова Конгресу Українських Націоналістів; Микола ПЛАВ'ЮК, останній Президент УНР в екзилі, голова Організації Українських Націоналістів; Євген СВЕРСТЮК, доктор філософії, головний редактор газети "Наша віра"; Іван МАРЧУК, народний художник України, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка, член Міжнародної академії сучасного мистецтва "Рим"; Левко ЛУК'ЯНЕНКО; Володимир МУЛЯВА, духовний гетьман українського козацтва, генерал-майор ЗС України у відставці; Володимир ЯВОРІВСЬКИЙ, голова Національної спілки письменників України, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; Павло МОВЧАН, голова ВУТ "Просвіта"; Віктор ПЕДЕНКО, генеральний секретар Світового Конгресу Українців; Осип ЗІНКЕВИЧ, голова видавництва "Смолоскип"; Петро КОНОНЕНКО, президент Міжнародної асоціації "Україна і світове українство"; Марія ШКАМБАРА, голова Світової Федерації українських жіночих організацій; Василь ОВСІЄНКО, лауреат премії імені В. Стуса; Михайлина КОЦЮБИНСЬКА, літературознавець, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; Галина ЯБЛОНСЬКА, народна артистка, голова Міжнародної ліги "Матері і сестри – молоді України"; Леопольд ЯЩЕНКО, кандидат мистецтвознавства, художній керівник етнографічного хору "Гомін", лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; Борис КОЖИН, віце-адмірал, народний депутат України двох скликань, перший командувач ВМС України; Лілія ГРИГОРОВИЧ, голова Союзу Українок; В'ячеслав БІЛОУС, голова Спілки офіцерів України;

Степан КОЛЕСНИК, письменник, лауреат Національної премії імені Т.Шевченка; Анатолій ДІМАРОВ, письменник; Сергій ПЛАЧИНДА, письменник; Євген ДУДАР, письменник, заслужений діяч мистецтв України; Петро ПЕРЕБИЙНІС, письменник, заслужений діяч мистецтв України, головний редактор газети "Літературна Україна"; Петро ОСАДЧУК, народний депутат України двох попередніх скликань; Світлана ЙОВЕНКО, письменниця; Любов ГОЛОТА, письменниця, головний редактор газети "Слово просвіти"; Марія МАТІОС, письменниця, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; В'ячеслав МЕДВІДЬ, письменник, лауреат Національної премії імені Т.Шевченка; Євген ПАШКОВСЬКИЙ, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; Василь ГЕРАСИМ'ЮК, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; Ігор РИМАРУК, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; Тарас ФЕДЮК, письменник, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; Володимир СЕРГІЙЧУК, доктор історичних наук, професор Київського національного університету імені Т. Шевченка; Станіслав КУЛЬЧИЦЬКИЙ, доктор історичних наук, професор, заступник директора Інституту історії України НАНУ; Леся ДИЧКО,професор Національної музичної академії, народна артистка України, лауреат Національної премії України імені Т. Шевченка; Надія МИРОНЕЦЬ, доктор історичних наук, професор, зав. відділом Інституту археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського; Ліда ОРЕЛ, заслужений працівник культури України, ст. науковий співробітник Музею народної архітектури та побуту України; Лариса МАСЕНКО, доктор філологічних наук, професор НАУКМА; Василь ШКЛЯР, заступник голови НСПУ; Олесь САНІН, кінорежисер; Богдан ЖОЛДАК, письменник, кінодраматург; Олесь ДОРІЧЕНКО, письменник, лауреат премії імені В. Сосюри, член Національної спілки народних майстрів України; Олекса ПАЛІЙЧУК, письменник; Раїса ІВАНЧЕНКО, професор, заслужений діяч мистецтв України, лауреат Національної премії імені Т. Шевченка; Олесь ЯНЧУК, кінорежисер; Іван АНДРУСЯК, письменник; Степан ПРОЦЮК, письменник; Павло ВОЛЬВАЧ, письменник; Микола СЕМЕНЮК, письменник; Михайло РАТУШНИЙ, заступник голови УВКР; Олександр ГУДИМА, голова Українського Православного Братства Святого Апостола Андрія Первозванного; Віталій КАРПЕНКО, професор Київського національного університету імені Т. Шевченка, заслужений журналіст України; Василь ВАСИЛЕНКО, музичний директор, головний диригент Донецького державного академічного оперного театру; Василь ЛІСОВИЙ, кандидат філологічних наук, зав. відділом української філософії Інституту філософії НАНУ; Олександр ШОКАЛО, голова МГОУ "Четверта хвиля"; Лідія КОНОНКО, голова Секретаріату УВКР; Ірина КЛЮЧКОВСЬКА, директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою; Теодор КУКУРУЗА, співак, композитор, поет; Анатолій КРИМ, письменник, секретар Ради НСПУ; Володимир ЦИБУЛЬКО, письменник; Микола ЗАКУСИЛО, письменник; Володимир ДАНИЛЕНКО, кандидат філологічних наук, письменник, член НСПУ; Лариса БРЮХОВЕЦЬКА, головний редактор журналу "Кіно – театр", старший викладач НАУКМА; Олександр ЄВТУШЕНКО, музичний критик, публіцист; Андрій ОХРІМОВИЧ, ведучий телепрограми "Далі буде" НТКУ; Сергій КОТ, генеральний директор фундації імені О. Ольжича; Юрій БУРЯК, письменник, головний редактор культурологічного альманаху "Хроніка"; Олег МИКИТЕНКО, шеф-редактор журналу "Всесвіт", заслужений працівник культури України; Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, заступник головного редактора газети "Літературна Україна", головний редактор газети "Нація і держава"; Аркадій ШЕЛЕСТ, голова Товариства українців Саратова (Росія); Олександр ЗАРІЧНИЙ, голова української громади в Азербайджані; Ольга МАЦЕЛЮХ, член УВКР; Євген ЛУПАКОВ, капітан І рангу у відставці, член центрального проводу Спілки офіцерів України; Катерина СІРОЦЬКА, Союз Українок Польщі; Наталя ДАНИЛЕНКО, Світова Федерація українських жіночих організацій; Богдан ФЕДОРАК, Світовий Конгрес Українців; Ольга ДАНИЛЯК, Світовий Конгрес Українців, Володимир ОМЕЛЬЧУК, Всеукраїнське молодіжне об'єднання "Український Молодіжний Авангард"; Василь ВАСИЛАШКО, письменник, журналіст; Оксана ФАРІОН, заступниця голови Союзу Українок Америки; Ігор ГАВДЯК, голова Українсько-Американської Координаційної Ради; Леонід КАПЕЛЮШНИЙ, журналіст; Світлана ЄРЕМЕНКО, головний редактор журналу "Аспекти самоврядування"; Богдан ЧЕРВАК, журналіст; Віра ІЛЬЧЕНКО, зав.лабораторії інтеграції освіти, професор, доктор педагогічних наук; Наталя МАЦЬКО, голова секретаріату Української Світової Спілки професійних вчителів, кандидат педагогічних наук; Надія САЛТАНОВСЬКА, завідувачка кабінету математики Вінницького обласного інституту післядипломної освіти педагогічних працівників; Олексій СИТНИК, філолог, викладач кафедри видавничої справи Інституту журналістики КНУ імені Т. Шевченка; Роман КРУЦИК, заступник директора Інституту національної пам'яті; Антоніна ГРИВКО, науковий співробітник НДІ українознавства МОНУ, голова федерації молодіжних програм "Діти. Молодь. Третє тисячоліття"; Лідія МАДОЯН, відповідальний секретар ГК "Український Севастополь", канд. технічних наук; Тамара УСАТЕНКО, канд. філологічних наук, ст. науковий співробітник Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих АПНУ; Сергій ЛИТВИН, доктор історичних наук, полковник у відставці; Олександр КУЧЕРУК, директор бібліотеки імені О. Ольжича; Ігор ЛОСЄВ, канд. філософських наук, політолог, журналіст, доцент НАУКМА; Богдан СУСЬ, доктор педагогічних наук, професор кафедри загальної теоретичної фізики КПІ, президент громадської благодійної організації "Український армії – українську мову"; Любомир ГНАТЮК, полковник запасу, голова Київської організації спілки офіцерів України; Вячеслав САМОЗВАН, полковник у відставці, голова Черкаської міської організації Спілки офіцерів України; Леся ВОРОНИНА, письменниця, ведуча програм Радіо "Культура"; Сергій ГРАБОВСЬКИЙ, кандидат філософських наук, член Асоціації українських письменників; Віктор КАСПРУК, політолог, журналіст; Оксана СЛІПУШКО, кандидат філологічних наук, доцент КНУ ім. Т. Шевченка; Марія МИКОЛАЙЧУК, народна артистка, співачка; Наталя ВОЛОШКО, письменниця; Валентина КОРОТЯ-КОВАЛЬСЬКА, народна артистка України, старший науковий співробітник НДІ українознавства МОН; Ярослав ФЕДОРУК, кандидат історичних наук, старший науковий співробітник Української археографії та джерелознавства ім.М.Грушевського НАНУ; Анатолій ГРИВА, Міжнародна асоціація "Козацтво"; Ігор ЛІСОДІД, підполковник запасу, член проводу Спілки офіцерів України; Людмила ОГНЄВА, кандидат технічних наук, член Національної спілки майстрів народного мистецтва України; Ірина САВЧЕНКО, доцент кафедри української літератури НПУ ім. Драгоманова, кандидат філологічних наук; Інна ЧЕРНОВА, доцент кафедри української літератури НПУ ім. Драгоманова, кандидат філологічних наук; Ніла ВОЛОШИНА, доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент АПНУ.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЧЕСТЬ І ЧИН

МИ СИЛЬНІ ЛЮБОВ'Ю ДО УКРАЇНИ

Звернення до українців Оксани Бандери, сестри Степана Бандери

Вітаємо з днем Незалежності України. Ми відродилися з грунту, наскрізь наповненого кров'ю наших предків, що лягли за Волю України, що виссали з молоком наших матерів стародавню любов нашої нації до Вітчизни і її свободи і ненависть до насилля над нами. Як не можна спинити річку, що зламала кригу і навесні бурхливо несеться до моря, так не можна спинити нації, що зламала свої кайдани, прокинувшись до життя. Наша нація ступила на новий шлях життя, а ми мусимо стати на її чолі, щоб вести до здійснення великого ідеалу. Але ми мусимо пам'ятати, що боротьба люта й довга, ворог безпощадний і дужий. Ніч була довга, але ранок наступив, і ми хочемо, щоб засяяло проміння свободи.

Ми сильні любов'ю до України, наш голос лунає скрізь в Україні.

Вперед! Бо нам ні на кого надіятися і нічого озиратися назад!

Ми віримо, що з Божою допомогою переможе добро над злом. Досить бути рабами в своїй хаті! Майбуття нам небайдуже, ми хочемо, щоб Незалежна Україна жила і процвітала не тільки у виборчих агітках, але за це треба боротися, щоб громадяни України мали добробут, справедливість і чесність.

Нам потрібна Україна, де господарем буде Український народ. За таку Україну треба боротися, працювати розумом, душею серцем і руками.

Хай будуть добрими благородні справи, щастя, здоров'я Вам і Вашим сім'ям.

Нехай охороняє і обороняє всіх Бог.

Записала член Наглядової ради Всеукраїнського Братства воїнів ОУН-УПА ім. Романа Шухевича
Анна РУДНИК

На світлині: сестра Провідника Української Нації Степана Бандери – Оксана БАНДЕРА і політв'язень сталінських концтаборів Петро ГАЛАНИН у Стрийській тюрмі біля стіни Скорботи і саркофагу, де захоронені жертви комуністичних репресій.

МОСКОВСЬКІ ПОПИ ХОЧУТЬ ЗАХОПИТИ ДЕСЯТИННУ ЦЕРКВУ

При цьому застосовують зброю та брутальну силу

Марта РИМАР

19 серпня 2007 року близько 12 години дня біля центрального язичницького жертовника України, що знаходиться в столиці на вулиці Володимирський, 2, неподалік від Національного історичного музею, сталася сутичка, свідком якої була наша читачка Ирина Соколовська. За її свідченнями, вона як член громади прибічників язичницької віри прийшла на обряд Славлення, що вже 15 років проводиться саме на тому місці, на що є офіційні дозволи. При цьому жодних претензій з боку Музею ніколи не виникало. Аж доки там не з'явилися прибічники Московського патріархату та незаконно "застовбили" свою церкву. 19 серпня вірнопіддані Московської церкви разом із дзвонарем та навіть правоохоронцями з Шевченківського району міста Киева спровокували бійку між язичниками та людьми у рясах і камуфляжах. У результаті Артем Брезгін, який прийшов на свято разом із дружиною та півторарічною донькою, отримав від ревних "християн" побої стусани та... постріл гумовою кулею у спину. Нині постраждалий перебуває у лікарні. Та саме на нього московські віртуози в рясах прагнуть "повісити" всю провину за спровоковану ними ж бійку.

"Я упізнала чоловіка, який намагався забрати у мене фотоапарат, – стверджує Ирина Соколовська, – щоб не змогла зафіксувати. Це – начальник Шевченківського РУ ВС України у місті Києві Петро Мірошниченко. Потім він відібрав у мене мобільний телефон. А в руках у нього була бейсбольна бита. Коли я спробувала відібрати у нього мобільний, він ударив мене і кинув на землю.

Як свідчить Ирина Соколовська, у ході сутички поранено ще одного чоловіка – І. Тернового, якого вдарили кастетом в обличчя та залили йому очі сльозогінним газом. Одна з "віруючих" Московського патріархату, показуючи на пані Ірину, відчайдушно волала: "Вот єтой бабе нужно глаза повибівать". А потім, зневажливо глянувши на вишиту українську сукню пані Соколовської, кинула в її бік кілька принизливих слів, котрі не можна розцінювати інакше, як образу людської і національної гідності. Інші московські прихожани поводилися не краще: одна вигукувала, що язичників "треба всіх потопити", інша бідкалася, що "не всіх язичників перебили ще 988 року", а ще кричали "ми вас, хахлов, всех покрестим", "тут руская земля і нікагда ваше хахляцкає наречіе тут звучать нє будет", "українского язика нєт, ето іспорчений польскій". А дзвонар заявив пані Соколовській: "Щоб ноги твоєї не було на території" "його церкви", маючи на увазі при цьому всю територію Історичного музею.

Як бачимо, річ не у протистоянні християнства та язичництва. То є яскравий приклад того, якими методами нині, на початку XXI століття, у центрі Європи, у древньому українському місті Киеві, по-рейдерськи насаджується московська ідеологія і ведеться планомірне захоплення території України та її найбільших святинь (Десятинна церква) чужинцями.

"Ми, рідновіри, – націоналісти за духом. Бережемо свій Рід, захищаємо свою історію, українські звичаї і захищатимемо надалі. Герої завжди живі і борються!" – переконана Ирина Соколовська. Важко з нею не погодитися. Однак виникає запитання: чому українська міліція стає на бік чужинців та допомагає їм агресивно відвойовувати наші святині? Це запитання насамперед стосується усіх найвищих посадових осіб держави, а особливо міністра внутрішніх справ. Втім, якщо міністр – герой парканів, то що спитаєш з підлеглих? Спитає хіба що українське прізвище українця Мірошниченка: чому зраджуєш свій український народ, якому присягав?

СВІТЛО І ТІНЬ

ЛІКНЕП ДЛЯ АККАДЕМІКА ТАБАЧНИКА

Професор Мак-Мастерського університету Канади Петро Потічний звернувся з листом до Дмитра Табачника – як до колеги, історика та професора. На думку "Майдану", українські наукові реалії примусять визнаного канадського науковця змінити щонайменше правописні підходи в епістолярному жанрі, листування відбувається з проффесорами.

Вельмишановний Дмитре Володимировичу!

Зовсім припадково до моїх рук попало Ваше інтерв'ю з пані Ланою Самохваловою від 9 липня 2007, яке було поширене через УНІАН під наголовком "Д. Табачник: Я не співробітник Держдепу, щоб говорити лише те, що подобається американцям".

Я знаю Вас не тільки як політика і високу посадову особу, але теж як історика й академіка. Власне тому я з великою увагою прочитав Вашу заяву про те, що ніби Роман Шухевич (Головний командир УПА) "...офіцер, який одержував з рук Гітлера вищі бойові нагороди...", та, що він був "спеціальним ...офіцером-неарійцем", якого "...відзначив вождь усього рейху". На жаль, Ви не подали джерела цієї надзвичайно цікавої інформації, бо якщо це правда, то її справді треба вважати революційно-сенсаційною.

Я звернув на неї увагу ще й тому, бо як Відповідального редактора "Літопису УПА" мене могли б посуджувати в закриванні відомих фактів та в необ'єктивності. Як напевне знаєте, досі появилося 65 томів нашого видання, а в тому також німецькі, польські та радянські документи.

Тому я відразу взявся за розшуки у різних архівах і спеціально в Федеральному Військовому Архіві у Фрейбургу, ФРН, аби довести підтвердження Вашої заяви. Яке ж велике було моє здивування, коли я довідався, що Роман Шухевич ніколи не був відзначений німецькою бойовою нагородою, а тим паче Адольфом Гітлером, вождем рейху. З вояків куреня "Нахтігаль", в якому служив і Роман Шухевич, медалю Залізний Хрест найнижчої категорії був відзначений командиром дивізії лишень Юрій Лопатинський за бойові заслуги під Вінницею. Усіх відзначених Залізним Хрестом німецьких вояків в роках 1939–1945 було аж 2,600,000. Жоден із них не отримав цього відзначення з рук самого Гітлера. Найвижчу категорію Залізного Хреста т. зв. Гросс Кройц з рук Гітлера отримав Ґерман Ґерінґ за його командування Люфтваффе в 1940 році проти Франції, Бельгії та Нідерляндів.

Надіюся, що Ви зможете швидко справдити цю інформацію й відкликати Вашу заяву, яка без цього кроку створюватиме для Вас імідж дуже упередженого й необ'єктивного історика і політика. Якщо знайдете таку достовірну інформацію, то я буду Вам за неї дуже вдячний і тоді публічно вибачуся за неоправдані обвинувачування Вас в поширюванні неправдивих вісток.

Очікую Вашої цінної відповіді.

З глибокою пошаною.

Проф. Др. Петро Й. Потічний
Почесний професор Східно-Китайського Університету
Почесний професор Національного Університету
Львівська Політехніка
15 липня 2007 р

З тексту листа ми бачимо – він написаний у щирій вірі, що Дмитро Табачник, здобувши наукові звання, буде дотримуватися писаних і неписаних кодексів поведінки науковця. Можливо, в Канаді, Німеччині чи Англії він справді, хоч-не-хоч, був би вимушений притримуватися цих звичаїв наукового співтовариства. З сумом мусимо заздалегідь розчарувати професора Мак-Мастерського університету – Дмитро Табачник не шукатиме наукових підтверджень сказаного ним в інтерв'ю. Дуже ймовірно, що він і не відповість на листа, але якщо й відповість, то це буде звичайна бюрократична відписка, яка так само мало стосуватиметься суті зауважень професора Потічного, як багато інших відписок українських власть імущих до людей, якими вони "рулять".

І здається нам, що найбільшим науковим досягненням публікованого листа буде фіксація факту необхідності правописних поправок стосовно титулів Дмитра Табачника. Шановний у наукових колах професор Потічний далекий від українських суспільних реалій, і не знає, що до діючого віце-прем'єра треба звертатись "Профф.", або "проффесор і аккадемік", і обов'язково – "полковник". Хоча – можливо вже й "геннерал" (але ми цього добре не знаємо).

ЯНУКОВИЧ ВІДПОВІСТЬ ЗА ШУХЕВИЧА

На прем'єра Віктора Януковича, "вождя" комуністів Петра Симоненка та "найгуманітарнішого в світі" віце-прем'єра Дмитра Табачника подає позов до Європейського суду президент Всесвітнього конгресу українців (ВКУ) Аскольд Лозинський. Останній заявив про це на зібранні директорів ВКУ, яке відбулося у 20–21 серпня в Донецьку. Підстава для позову – наклеп на Головного командира УПА Романа Шухевича, що дозволили собі у публічних виступах згадані можновладці.

Після того як Президент Віктор Ющенко видав указ про святкування 100-річчя з дня народження Романа Шухевича, національного героя і провідника у боротьбі за Українську державу, лідер комуністів Петро Симоненко заявив, що Україна не повинна вшановувати пам'ять людини, яка отримала з рук Гітлера два "Залізних хрести". Трохи згодом ту ж нісенітницю повторив віце-прем'єр Табачник в інтерв'ю газеті "День". Аскольд Лозинський звернувся до Академії наук України, і там підтвердили, що ніяких "хрестів", а тим більше з рук Адольфа Гітлера, Шухевич не отримував. Відтак, оскільки Табачник – офіційна особа, відповісти має увесь уряд, зокрема його очільник Янукович, вважає пан Лозинський. Він зазначив, що є лише ініціатором позову, який буде подано від імені дітей оббріханого командира УПА – Юрія та Марії Шухевичів.

Крім цього, два позови до Європейського суду Лозинський обіцяє подати на Російську Федерацію: по-перше, за вбивства українських активістів у Іваново, Тулі та Владивостоку, а по-друге – за відмову російської влади зареєструвати на території РФ Українську православну церкву Київського патріархату та Українську греко-католицьку церкву. "Нам потрібно над цим попрацювати... Ми іноді досить жалюгідні, але дуже хороші люди. Потрібно домагатися своїх прав усіма можливими способами", – заявив Лозинський.

www.maidan.org.ua

СЛОВО І ЧИН

ЛИЦАР УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Ірина МОЛЧАНОВА,
голова Маріупольського
Союзу Українок,
член НСЖУ

З паном Погрібним познайомилась спочатку заочно. Так, як заочно знає його майже вся країна, тобто через радіопередачі, де його спокійний, але переконливий голос нікого не залишає байдужим. Бо міркує про головне: про Україну й нас – жителів України; про українську мову і про нас. До всіх нас терпляче звертається Анатолій Погрібний в авторських передачах і переконує словами видатних письменників та громадських діячів: "Кожна нація хоче виливатись у форму незалежної, самостійної держави" – М. Міхновський; "Хто якою мовою мислить, той до того народу й належить" – В. Даль; "Всі головні європейські мови можна вивчити за 6 років, рідну ж треба вчити все життя" – Вольтер; "В океані рідного народу відкривай духовні острови" – В. Симоненко.

Я надіслала свої спостереження стосовно мовного становища Донеччини на радіо й була вельми здивована, коли невдовзі отримала листа від київського професора Анатолія Погрібного. Ще приємніше було, коли знайомі просвітяни зустрічали й казали: "А ваші думки зачитували в програмі Погрібного".

Особисто зустрілись у 2003 році в Києві, куди я приїхала на конференцію, присвячену 25-річчю самоспалення Олекси Гірника. Коли я звернулась до пана Погрібного, він шляхетно поцілував мені руку й привітав з участю в конференції. Виступ Анатолія Григоровича досі бачу внутрішнім зором. На трибуну сходити не схотів, навіть не дійшов до стола головуючого – став просто перед аудиторією, без друкованої доповіді, навіть без нотатків – голіруч, як виходили на двобій справжні козаки. Єдиною зброєю Анатолія Погрібного була досконала, відточена до блиску українська мова. Цією могутньою зброєю він боронить і рідну мову, і неньку-Україну.

На Донеччині наступ на все українське дуже агресивний, використовуються всі ресурси уряду, помножені на технології росіян та доморощених підспівувачів, які спеціалізуються на зневаженні, висміюванні "хохляцьких" традицій, і насамперед мови. Змістовно відповідати на такі випади часто не вистачає компетентності навіть у просвітян, не кажучи за пересічних українців, що животіють в Приазов'ї. Саме тоді приходять на допомогу книжки А. Погрібного "По зачарованому колу століть", "Раз ми є, то де?", "Поклик дужого чину", де містяться конкретні відповіді на будь-які закиди. На превеликий жаль, цих книжок катастрофічно не вистачає саме у нас. У книгарнях і книжкових лотках їх немає. Кілька примірників, що привозять просвітяни з Києва, залишаються раритетами, доступними небагатьом. Донецькі бібліотеки не поспішають їх замовляти, бо перебувають на утриманні міських владних структур, а влада у нас яка?

Бояться розумного слова публіциста Анатолія Погрібного можновладці, котрі залишились з часів Кучми й сподіваються на повернення тої доби. Натомість молодь нетерпляче чекає на них, бо набридло молоді бути манкуртами, безрідними синами на власній Батьківщині. Все більше школярів, студентства, молодих журналістів, вчителів, металургів, лікарів, які здобули освіту вже у незалежній Україні, хочуть мати змогу через книгу поспілкуватись із справжнім патріотом, лицарем української мови Анатолієм Погрібним, щоби набути нових знань у боротьбі з дворушниками, реваншистами, прибічниками імперських прагнень Росії.

ГРИМАСИ ДОБИ

РЕЙДЕРИ "БАНАНОВОЇ РЕСПУБЛІКИ"

Уряд намагається відібрати приміщення наукових інститутів

Інна ВОЛОСЕВИЧ,
"Нація і держава"

З 2004 року різні урядові структури різними методами включно із незаконним самозахопленням приміщень намагаються виселити наукові інститути із "золотих" квадратних метрів будівель у центрі Києва. У 2004 з приміщення по вул. Шовковичній намагалися виселити Інститут соціології, у 2005 – відібрати частину приміщення Інституту філософії, у 2006 році – "урізати" площу Інституту географії, у відстоюванні прав якого свого часу брали участь і активісти КУН. У 2007 році настала черга Науково-дослідного інституту теорії та історії архітектури і містобудування.

Інститут соціології, Інститут філософії, Інститут географії, Інститут архітектури – хто наступний?..

Відповідно до наказу, виданого тодішнім першим заступником міністра будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства А. О. Орловим, НДІТІАМ має звільнити два поверхи будинку № 9 по вул. Великій Житомирській. Цей документ суперечить рішенню Виконавчого комітету Київської міської ради депутатів трудящих від 15.01.1966 р. № 209, згідно з яким НДІТІАМ безстроково відведено земельну ділянку площею 0,2 га на правах землекористувача, а відповідні приміщення перебувають на балансі інституту. 9 липня 2007 р. представниками міністерства розпочато будівельні роботи в приміщеннях інституту, лунають погрози про реорганізацію та ліквідацію наукової установи.

Науково-дослідний Інститут теорії та історії архітектури і містобудування був заснований у 1945 р. у системі Академії архітектури УРСР. На сьогодні Інститут залишається єдиним в Україні науковим закладом у галузі теорії, історії, перспективних проблем розвитку архітектури і містобудування, охорони культурної спадщини України. Виробничі площі Інституту повністю використовуються за призначенням і в оренду не здаються. Інститут перебуває на повному господарському самозабезпеченні, перераховує всі необхідні платежі до бюджету.

В інституті зібрано унікальну колекцію стародавніх креслень, гравюр та малюнків об'єктів архітектури та містобудування, які разом із колекцією фотографій та негативів (близько 60 000 експонатів) становлять основу методичного фонду – багатющого джерела інформації про історію української архітектури, що є національним надбанням України.

Перевезення експонатів у приміщення, які пропонуються, неможливо здійснити через відсутність спеціальних умов зберігання культурних цінностей, що може призвести до їхньої втрати. Деякі з них взагалі не підлягають транспортуванню, оскільки ці архівні матеріали вимагають термінової реставрації.

Отже, рішення міністерства ставить під загрозу національне надбання України – унікальне джерело інформаційного, методичного забезпечення наукових досліджень історико-архітектурної спадщини не тільки України, а й Польщі та багатьох країн СНД.

Економіку провідних країн світу все більшою мірою формує не промислове виробництво, а новітні наукові розробки та інформаційні технології, відповідно основні інвестиції вкладаються у розвиток науки. Однак дії українських урядовців свідчать про те, що ми ще довго залишатимемося "банановою республікою". Яка там "інтелектуальна революція", коли в науці панує бездарність і корупція, а талановитим вченим дотепер часто нема за що жити і нема де працювати.

Трудовий колектив інституту, архітектурна громадськість та наукова інтелігенція України зверталися до Міністра регіонального розвитку та будівництва України Яцуби В. Г., Прем'єр-міністра України Януковича В. Ф., Президента України Ющенка В. А. з відповідними зверненнями, але в результаті вирішення питання було передано на розгляд тим самим чиновникам, які є ініціаторами рейдерської атаки на провідний у своїй галузі державний науковий заклад.

Колектив інституту звертається до політичних партій, громадських організацій, до всіх небайдужих громадян України з проханням допомогти НДІТІАМ зберегти своє історичне місце розташування, запобігти руйнуванню і самоліквідації цієї унікальної установи, яка продовжує зберігати та розвивати дослідницькі традиції української архітектурної і містобудівної науки, сприяє формуванню позитивного іміджу України в Європі.

УКРАЇНЦЮ! ДОПОМОЖИ СОБІ САМ!

РІШУЧА ВІДСІЧ БАНДИТАМ

Гідний приклад для наслідування

Дійових заходів для власної самооборони застосувала громада села Соловичи Турійського району. Родючі землі цього села – з лісами, двома річками і трьома озерами знаходяться у мальовничому куточку Волині. Привабливою ознакою стало і те, що лежить цей населений пункт на трасі Львів–Ковель.

Тому і поклали на нього око бандити, які поставили собі за мету взяти в оренду з правом викупу найкращі ділянки, що стали земельними паями місцевих селян. Саме цю вимогу в ультимативній формі вони висунули сільському голові Ярославу Кашубі.

Переконавшись у тому, що підкупом його не візьмеш, зайди перейшли до залякувань, натякаючи, що в того можуть бути проблеми із сім'єю.

– Мы приедем через месяц и базар продолжим конкретно, а ты хорошо подумай, – попередив один із прибульців.

Вчорашній командир спецзагону "Беркут" Ярослав Кашуба із досвіду минулої служби в органах міліції знав, що ці відморозки кимось найняті і здатні на все. Тому треба було діяти продумано, рішуче і послідовно.

Розумів він, що в даній ситуації покладатися на правоохоронні структури – марна справа. Он скільки людей в довколишніх селах брутально вже позбавилися землі. І все "по закону"...

– Будемо в усьому покладатись на власні сили, – зазначив Кашуба на засіданні сільського активу, де розглядалося питання захисту своєї землі від загарбників.

Рішення представників громади було одностайне: прискорити розпочате формування дружини самозахисту з числа мисливців, спортсменів і вчорашніх військовиків.

Дружинники самовіддано відпрацьовували прийоми рукопашного бою під керівництвом сільського голови, шліфували елементи використання мисливських рушниць, бо зрозуміли, що бандити можуть застосувати вогнепальну зброю.

Через місяць непрохані гості, як і попереджали, приїхали, щоб "продолжить базар конкретно и в натуре", а точніше – виконати замовлення своїх наймачів щодо захоплення селянської землі. При цьому вони запевняли сільського голову, що на всіх рівнях влади це питання "узгоджено", а тому варто лише підписати деякі папери. Поки тривала розмова, голова по мобільному телефону дав сигнал бойової тривоги. Дружинники оперативно зібралися в умовному місці і на автівках рушили до сільради.

Захоплені зненацька прибульці до організованого спротиву виявилися неготовими. Дружинники оточили банду. Після попереджувального пострілу в повітря їм наказали всім і негайно лягти обличчям до землі. Ті підкорилися.

Потім за наказом старшого дружинника бандити, заклавши руки за голову, в супроводі озброєних мисливців були "завантажені" до своїх автівок.

Відтоді в селі їх не бачили і не чули. Загарбники зрозуміли, що залякати це село їм не вдасться.

Соловичівська громада ще більше повірила у свої сили, а головне – вона пересвідчилась у тому, що самооборона – це не передвиборні мітинги під гаслами та прапорами "Народної самооборони", після яких рейдери, а точніше наймані бандити, безкарно відбирають у підприємців бізнес, у робітників – підприємства, у селян – землю. Народна самооборона (безвідносно до мітингової "сили") – це, найперше, здатність громади власними силами захистити себе, дати рішучу і тверду відсіч тим, хто зазіхнув не лише на власність, а й на мову, свободу і державну незалежність України.

Однак чомусь саме такої самооборони не визнають нинішні політичні сили всіх кольорів і течій. Чи не тому, що в їхніх лавах теж є "особи", які можуть опинитися обличчям до землі під дулами мисливських рушниць в руках прозрілих від брехні громадян, котрі піднялися з колін і відчули себе господарями на землі своїх пращурів.

До речі, ініціатори тієї ж "Народної самооборони" не кажуть, від кого і як нам треба оборонятись – їм потрібні лише наші голоси на виборах під цим гаслом, а не захист наших прав і свобод. Такі ж самі і ті, що обіцяють краще життя вже сьогодні. А для кого настане таке покращення? Ми теж знаємо – для буржуазії і її прислужників, закамуфльованих під політичні партії.

Тому нам, етнічним громадянам України, належить діяти під гаслом: "Українцю, допоможи собі сам!".

Під таким гаслом звитяжні воїни УПА своїм життям і кров'ю боронили рідну землю від загарбників і зайд, не чекаючи допомоги. Знаково, що, як співається в пісні, ця армія і створювалась "десь там далеко на Волині"... – а саме в наших довколишніх селах.

Отже, ще живе в душах селян генетика не лише працьовитих хліборобів, а й мужніх захисників рідної землі.

Юрій ТИМОЩУК,
почесний громадянин села Соловичи
Турійського району Волинської області

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЯК ПОБУДУВАТИ УКРАЇНСЬКУ УКРАЇНУ

Сільське господарство доведене до повної руйнації. Село вимирає. Побудували державу, у якій 90 відсотків людності так-сяк виживають, а 10 відсотків – жирують з награбованого.

Так сталося щонайперш тому, що російська комуністична система залишила у спадок Україні свою маргінальну ідеологію (для частини населення), свої керівні кадри, російську православну церкву. Ця церква нібито канонічна на території України, тоді як справжню українську церкву оголошує неканонічною. Абсурд! Залишено військові частини, козацькі формування, масу резидентів російських спецслужб. І наша так звана влада навіть не протестує, а навпаки – сприяє їхньому зміцненню, при цьому чітко розуміючи, що всі ці структури є "п'ятою колоною" імперської агресії.

Ще один мінус: владці України 1991 року на вимогу Москви перерахували до Ощадбанку Росії усі заощадження українського населення, що дорівнювали на той час близько 150 мільярдам доларів США. Росія досі не визнає цього пограбування своїм злочином проти народу України.

Сфера культури занедбана, фінансується мінімально (переважно на зарплати). На мовному полі ведеться нещадна агресія з боку Росії та її "п'ятої колони". Утворився цілий фронт нищення української сутності насамперед шляхом ліквідації української мови. Цей фронт підігрівають Партія регіонів, КПУ, СПУ, прогресистка Вітренко, всілякі "русскіе" блоки та різні авантюристи. Ці ж антиукраїнські сили у Верховній Раді не голосували за визнання голодомору 1932–33 років геноцидом української нації. Вони не визнають національно-визвольної боротьби українства у 1940–1950-х роках. Воїнів УПА ганьблять різними назвиськами. Як же цю владу можна назвати українською? А тим часом ці політичні сили ще недавно складали парламентську більшість, репрезентуючи себе як українську владу. То садистська тиранія над українцями, а не влада.

Інформаційний простір – переважно російськомовний та росієцентричний. У центрі, на Півночі, Сході України та навіть у Києві бовваніють пам'ятники катам українського народу. І їх не зносять, навпаки, планують спорудити нові ідоли поневолювачів на кшталт Катерини ІІ. У топоніміці теж залишився помітний російсько-комуністичний слід.

З вини Росії та доморощених русофілів наша держава досі не має державних кордонів на Сході й Півночі своєї території. Державні кадри, незважаючи на зусилля В. Ющенка, залишаються переважно проросійськи ідеологізованими, тож всіляко шкодять процесу здобуття Україною реальної незалежності.

Верховна Рада 5-го скликання під головуванням О. Мороза з парламентською більшістю у складі ПР, КПУ та СПУ була особливо ворожою силою для України. Хто ці люди, які завдяки демократичності Президента Ющенка очолили законодавчий орган та уряд України? Це представники національних меншин, що негативно або відверто вороже ставляться до існування незалежної України.

Частина українського народу досі залишається у полоні совдепівських ідеологічних догм. Злочинна російська комуністична ідеологія зробила з цих людей істот, які не можуть мислити самостійно, оцінювати стан речей та робити висновки. Комуно-фашистам була потрібна слухняна біомаса, яка б фанатично вірила їхній злодійській системі та руйнувала національно-визвольні рухи.

Той факт, що комуністична ідеологія ще не отримала у суспільстві оцінку злочинної, доводить, що владна верхівка не має національної орієнтації у державотворенні. Українська нація найбільше постраждала від російської комуно-фашистської тиранії, а тепер у власній державі змушена терпіти комуністів. Цинічнішої ситуації вигадати неможливо!

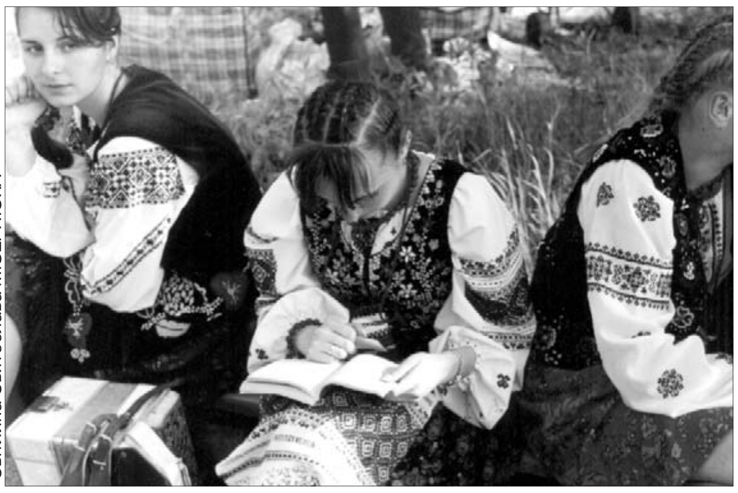
Країну поділяють і розподіляють потужні олігархічні клани. При владі все менше залишається справжніх патріотів України, які прагнуть побудувати державу на користь титульної нації – українців. Народ і його етнічна структура проігноровані як суб'єкт суверенітету, як носій влади, як господар країни та її багатств.

При демократії-вседозволеності широкомасштабно застосовуються такі аморальні явища, як брехня, наклепи, невизнання державного гімну, державного прапора, державності української мови. Шаленіють корупція, шахрайство, хабарництво. Безборонно застосовуються провокативні методи: маніпуляція свідомістю громадян, підміна понять, шантаж. Значна частина суспільства зарахована до касти недоторканних, незважаючи на злочини, здійснені цілою низкою цих персон.

Таку державу можна назвати олігархічно-клановою, а не демократичною. Адже основні сповідувані цінності – грабунок, нажива, особисті інтереси можновладців, що перебувають "при кориті".

Оскільки українство не отримало відповідного представництва у владних структурах усіх рівнів, то можна констатувати: найбільша частина суспільства – українці – не мають статусу титульної нації. Таке становище корінної нації у власній державі є вкрай принизливим і неприпустимим та свідчить, що з 1991 року при владі домінують представники антиукраїнських сил та національних меншин. Якщо давати категоричну оцінку цьому явищу, то це – явний злочин перед українською нацією.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Світлина Святослава МІЗЕРНЮКА

ЕКСПРЕС-ПРОГНОЗ

Всі ці негаразди уможливилися тому, що держава Україна сформована не за національно-демократичною сутністю. Якщо не зміниться державна модель, справи тільки гіршатимуть.

Українська держава має бути як мінімум національно-демократичною, оскільки демократія проголошена ще 1991 року. Адже Україна – мононаціональна: 78% населення – етнічні українці, 22% – національні меншини. Що є національно-демократична держава стосовно України? Це президентська (гетьманська республіка) з національно-патріотичною ідеологією, вищим законодавчим органом, Єдиною Помісною Православною Церквою Київського патріархату, чіткими кордонами, високопрофесійними військовими силами, чесними правоохоронними органами, об'єктивними ЗМІ, національними культурами усіх етносів України.

У нашій державі має бути вища посадова особа, на яку покладається відповідальність за долю країни, суспільства, нації і народностей. Це Президент (Гетьман) України, що обирається всенародно. Також всенародно обирається вищий законодавчий орган і має одну функцію – творити закони розвитку і протекціонізму національним інтересам.

В Українській державі гегемоном має бути титульна нація – українці. Так є в усьому світі. Отже, національно-демократична Україна це країна, у якій:

титульна нація є творцем державно-суспільного ладу і покладає на себе відповідальність за міжнаціональні відносини, а також і за долю держави й народу. Народ отримує широкі повноваження у державотворенні та місцевому самоврядуванні. У виборних органах влади законодавчо забезпечується етнічне представництво пропорційно до існуючої національної структури населення. У національно-демократичній республіці мають бути деполітизованими: суди аж до Конституційного; міліція, Генпрокуратура, Мін'юст; центрвиборчком, окружні виборчі комісії та всі виборчі дільниці; міністри Кабміну, чия діяльність повинна бути менеджерською і жодним чином не залежати від політичної кон'юнктури.

Далі – про політичну систему. Партії мають бути тільки патріотичного змісту.

Систему рад слід скасувати як носія комуністичних догм та через її неефективність. Всенародні вибори повинні відбуватися раз на 5 років у два розведені у часі етапи: на посаду Президента України та до Законодавчих Зборів; до органів місцевого самоврядування. Самоврядні управи можуть призначати дочасні вибори будь-коли, якщо цей крок підтримує населення.

Державно-самоврядна система може складати наступну ієрархію:

1. Сільський староста для сіл, підпорядкованих волості.
2. Волосна управа замість сільрад і виконкомів.
3. Селищна, містечкова управа (для малих містечок).
4. Районна управа (для сільських та міських районів).
5. Окружна управа (для укрупнення сільських районів).
6. Міська управа великих міст без рад і виконкомів.
7. Обласна управа без рад і виконкомів.
8. Кабмін.
9. Законодавчі Збори замість Верховної Ради.
10. Президент (Гетьман) України.

За законами демократії виборча система в національно-демократичній Україні має ґрунтуватися на таких основоположних принципах:

1. Тверді і незмінні норми представництва етносів у виборних структурах влади та самоврядних органах.
2. Порушення норм представництва має каратися всією системою влади та громадськості.
3. Категорична заборона антидержавної, антиукраїнської агітації та пропаганди.
4. Заборона пропаганди міжнаціональних суперечок.
5. Заборона втручання у виборчі процеси закордонних комівояжерів, політтехнологів, спецслужб.
6. Підкуп виборців, обман, маніпулювання свідомістю має бути віднесене до кримінальних злочинів.
7. Недопуск до балотування осіб, які виступають з програмами, що суперечать Конституції України (державна двомовність, подвійне громадянство, відновлення СРСР тощо).
8. Запровадити у Конституції статтю про державну ідеологію, що має обов'язково використовуватися під час виборів.
9. Заборона балотуватися у депутати усіх рівнів мільйонерам та мільярдерам з метою запобігання використанню влади з корисливою метою.
10. Під час виборчих перегонів заборонити кандидатам ображати суперників, поширювати неправду, поводитися брутально щодо виборців, органів та осіб державної влади, виборчих комісій.
11. Виборчу агітацію обмежити тільки програмними засадами політпартій чи особистих проектів кандидатів у депутати.
12. Заборонити, вилучити з суспільства злочинну комуністичну ідеологію.
13. Забезпечити безперешкодне відкликання депутата чи фракції виборцями з причин антидержавної, антинаціональної діяльності, корупції, шахрайства та всього, що ганьбить честь депутата і державу. Процедура відкликання має бути унормована простим законом прямої дії.
14. Депутати усіх рівнів не мають депутатської недоторканності.

Оскільки у вищих ешелонах влади відсутні впливові сили української національної орієнтації, то залишається один шлях – звертатися до національно свідомого українства. Ця частина українського суспільства має перебрати на себе ініціативу вивести з ідеологічної пітьми ту частину українського суспільства, що поки що не стала свідомою. Треба рятувати душі наших співвітчизників і ввести їх у світло національного буття.

Іван БЕЛЕБЕХА

1 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ЗНАНЬ

СИЛЬНА ДЕРЖАВА – НАЦІЯ, ЯКА НАВЧАЄТЬСЯ

Тож потрібні зміни, виходячи з реалій динамічного світу, в який вступає людина. У структурі Товариства діють Український центр духовної культури, Київський, Донецький і Херсонський планетарії, створено мережу науково-просвітницьких центрів – "Кадри", "Українознавство", "Інформаційні технології", "Знання-круїз", "Виставки, ярмарки, презентації", "Технології охорони довкілля та медицини", центр перекладів та вивчення мов тощо. За рік Товариство надає інформаційних послуг на 3,5 млн грн.

Важлива складова й ефективна частина діяльності Товариства "Знання" України – університет сучасних знань (нині тут навчаються три тисячі студентів).

Особливу увагу правління Товариства приділяє розвитку видавничої діяльності. У 2000 році було засноване видавництво "Знання України", що дозволило відновити в ринкових умовах випуск науково-популярної, науково-методичної літератури. 2006 року випущено 110 найменувань книг загальним накладом 400 тисяч примірників.

Заслуговують на увагу видання Українського центру духовної культури – наукові дослідження, науково-популярні розповіді і художня література. Останнім часом центр розгортає і краєзнавчо-туристську науково-просвітницьку роботу в ряді областей України.

Разом з тим, у ринкових умовах різко зменшилася кількість запитів на проведення науково-просвітницьких заходів, на підприємствах не планується виділення коштів для оплати праці лекторів, особливо нехтуються потреби у популяризації знань у колективах приватних підприємств. У частині регіонів місцева влада не дає державних замовлень на науково-просвітницьку діяльність. У результаті – зникають суб'єкти і носії знань. Вчені мудреці, які віками сприймалися як вчителі народу, поступаються в "роблених рейтингах" усім тим, хто думає кишенею, переважно тільки власною. Тому треба повернути інтелекту його первісне значення, щоб він ставав надбанням народу.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ПОДІЯ

ЛИЦАРІ СВОБОДИ

Ветерани УПА отримали нагороди за вірність Україні

Хата ветерана УПА знаходиться на одній з гомінких вулиць селища Гребінки, що у Васильківському районі на Київщині. Біля ошатного будинку цвітуть літні квіти, під ваговитими плодами обвисли гілки яблуні, що цього року вродила особливо щедро. Як і колись, нині подвір'я українця важко уявити без споришу та колодязя з традиційною калиною. Все це присутнє і в дворі більш як вісімдесятилітнього Володимира Кислюка, колишнього вояка УПА, члена ОУН.

Микола СЕРГІЙЧУК,
"Нація і держава"

– Непросте життя випало на долю друга Володимира, – розповідає місцевий краєзнавець Микола Таран. – Зростав у селі Ворончин, що знаходиться майже у центрі Волинського краю.

У червні 1941 року хлопець був мобілізований на спорудження оборонних укріплень. У перший же день війни потрапив під німецький обстріл, отримав поранення в ногу. Він був одним з небагатьох свідків того, як енкаведисти розстрілювали безневинних в'язнів луцької тюрми.

Коли була створена УПА, юнак вступив до її лав, став зв'язковим. Про серйозний рівень конспірації упівців свідчить хоча б той факт, що він знав лише двох бойових побратимів, які через нього підтримували між собою зв'язок. З часом Володимира мобілізували до Червоної армії, направили на навчання до артилерійського училища. Вже там його за доносом заарештували. Рік перебував у Луб'янці під слідством, після чого відправили на заслання, де познайомився з дівчиною із Гребінок, яка відбувала покарання за статтею про "три колоски". Одружилися. Після звільнення приїхали в село. Виростили трьох доньок.

Після вручення нагород

Прикметно, що на сьогодні Володимир Кислюк не єдиний у Гребінках, хто в сорокових роках минулого століття боровся за незалежну Україну у лавах УПА. Окрім нього, до цієї щасливої миті дожили також інші гребінківці, які розділили його долю, – Тадей і Ольга Піцекевичі, Марія Ванівська, Стефанія Гаваль, Богдан Стеців.

Віддаючи належне їхньому геройському чину, напередодні 16-ї річниці Незалежності України голова Спілки офіцерів України, полковник Вячеслав Білоус завітав у селище, щоб особисто привітати ветеранів зі святом.

Говорячи про гребінківців-упістів, Микола Таран не скупився на теплі й щирі слова подяки на їхню адресу. А ще він розповів про те, що у роки війни у Гребінках діяв підпільний націоналістичний осередок. Вдалося навіть встановити прізвище одного з її членів – Володимира Ярового. Нині патріотичні сили селища виношують намір встановити тут пам'ятний знак.

– Ми не вважаємо себе лицарями, героями, – сказав у розмові колишній вояк УПА Тадей Піцекевич. – Разом зі своїми побратимами, які полягли у борні, загинули в засланні, ми віддавали за незалежність найдорожче, усе найкраще, що мали, – життя, молоді роки, здоров'я, вміння, талант. Жили під постійним наглядом КДБ, не мали ніяких прав. Коли Україна стала незалежною, душа співала. Та радість була передчасною. Нам боляче і соромно, що після 16 років незалежності ми опинилися на задвірках, а у державі керують антиукраїнські сили. Не за таку Україну ми боролися, не такою уявляли її.

Однак ми віримо, що Україна зрештою стане українською!

Війна – завжди трагедія, – підкреслив у своєму виступі Вячеслав Білоус. – За таких умов не варто говорити про перемоги. Особливо, якщо йдеться про внутрішньодержавні протистояння. Добре, що це зрозуміли у Гребінках, де представники старшого покоління порозумілися між собою, усвідомили, що вони є нащадками славних козаків, вояків УНР.

Так сталося, що в роки лихоліття рідні люди опинился по різні боки. Це трагедія не тільки нашого народу. Але якщо в Німеччині, Італії, Іспанії примирення відбулося, то в нас "п'ята колона" не хоче порозуміння, відпрацьовуючи срібленики своїх хазяїв. Замість того, щоб утверджувати єдність у суспільстві, навчитися пробачати один одному, не допускати подібних помилок у майбутньому, вони продовжують роздмухувати протистояння. Але Україна вже утвердилася як незалежна держава.

Співає Данило МЕЛЬНИК

Голова Спілки офіцерів України Вячеслав Білоус вручив ветеранам за особистий внесок у захист Незалежності, проявлені при цьому мужність і героїзм, відзнаки офіцерської доблесті "Хрест заслуги", книги, матеріальну допомогу, побажав їм міцного здоров'я і довголіття.

На закінчення 14-річний бандурист Данило Мельник виконав для присутніх ветеранів кілька патріотичних пісень.

Косинка, збагнувши, куди завело українську інтелігенцію загравання з більшовизмом, тяжко лаявся і відбивався. Його оглушили чимось по голові і так розстріляли. Ліна Костенко звідкись знає: "Передсмертно лаявся Косинка, Курбас ліг у цю промерзлу землю..." Місце поховання київських "терористів" вказала вдова Косинки, Тамара Мороз-Стрілець: на краю Лук'янівського кладовища, біля дільниці №7. (Див.: Л. Проценко, Ю. Костенко. Лук'янівське цивільне кладовище. Путівник. – К.: Інтерграфік, 2001. – С. 156–158). Тепер там, за кілька метрів від дерев'яного хреста, встановленого братством Андрія Первозванного 18 грудня 1994 року, ведеться якесь будівництво. Є небезпека, що й цю могилу затопчуть, як затоптали поховання 25–30 тисяч в'язнів, закопаних просто на алеях кладовища.

"Українізація" захлинулася в крові. Наївні її провідники, що посміли уявити собі український варіант комунізму, пішли "українізовувати" Соловки, Сибір і Колиму. І той світ.

2 липня 1937 року під бравурні марші на честь "найдемократичнішої в світі Сталінської Конституції" Політбюро ЦК ВКП(б) схвалило протокол П 51/94 "Про антирадянські елементи", яким секретарям обласних, крайових, республіканських організацій та представникам НКВС пропонувалося взяти на облік усіх "куркулів та карних в'язнів", які повернулися з заслання та ув'язнення, з тим, щоб найбільш ворожих із них заарештувати і розстріляти в порядку адміністративного переведення їхніх справ через "трійки", а решту вислати у вказані НКВС місця. "ЦК ВКП(б) пропонує в п'ятиденний термін подати в ЦК склади трійок, а також кількість осіб, що підлягають розстрілу, так само кількість осіб, що підлягають висланню". (Цит. за кн.: Иван Чухин. Карелия-37: Идеология и практика террора. – Петрозаводск, 1999. – С. 17).

Наймасовіша за всю радянську епоху "чистка" суспільства від елементів, непридатних для будівництва комунізму, яку теоретично обґрунтував новий нарком НКВС Ніколай Єжов і зредагував та схвалив сам Сталін, розпочалася за наказом НКВС СРСР № 00447 5 серпня 1937 року і мала тривати 4 місяці. Насправді ж вона була припинена за постановою Політбюро ЦК ВКП(б) 15 листопада 1938 року, тобто тривала понад 15 місяців.

На кожну республіку, область, район спускалися ліміти на репресування за I і II категоріями (I – розстріл, II – ув'язнення, співвідношення 3 до 1).

"Знизу" посипалися звіти про перевиконання лімітів, розгорнулося соціалістичне змагання за їхнє перевиконання, прохання й вимоги збільшити їх, особливо за I категорією, висувалися "зустрічні плани". Так, нарком внутрішніх справ УРСР Ізраїль Леплевський тричі звертався за таким збільшенням – 5 і 29 вересня та 11 грудня 1937 року. Після його усунення в січні 1938 року (і розстрілу) новопризначений в. о. наркома Олександр Успенський – двічі: 17 лютого і в травні 1938. (Сергій Білокінь. Масовий терор як засіб державного управління в СРСР (1917–1941 рр.). Джерелознавче дослідження. – К.: Київське наукове товариство ім. Петра Могили, 1999. – С. 291).

Дія "трійок" поширилася на всі категорії населення. Окрім "куркулів та кримінальників", під репресії потрапили "контрреволюціонери" різних відтінків, "повстанці", "церковники", "шпигуни", "троцькісти", "диверсанти", "шкідники", "націоналісти"... Усього під час кампанії до розстрілу з політичних мотивів були приречені 681692 особи, з них 631 897 – позасудовими "трійками". (Борис Соколов. Наркомы страха. Ягода. Ежов. Берия. Абакумов. – М.: АСТ-ПРЕСС КНИГА, 2001. – С. 130).

На виконання згаданої постанови, "чистка" відбулася і в концтаборах. Так,

Закінчення. Початок на 1-й стор.

начальник Соловецької тюрми особливого призначення (СТОП) Іван Апетер одержав наказ скласти список на розстріл 1825 в'язнів. Одна група, 507 в'язнів, була розстріляна під Ленінґрадом 8 грудня 1937 року, 200 (насправді 198) – на Соловках 17 лютого 1938 року. Доля 1116-и, так званого "Соловецького етапу", стала відомою щойно в 1997 році: 1111 в'язнів СТОПа були розстріляні в урочищі Сандармох на півдні Карелії 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року. З них 290 – з України. У списку "українських буржуазних націоналістів" – поет-неокласик професор Микола Зеров, творець театру "Березіль" Лесь Курбас, драматург Микола Куліш, колишній міністр освіти УНР Антон Крушельницький та його сини Остап і Богдан (дочка Володимира, теж соловецька в'язенка, розстріляна під Ленінградом); письменники Валер'ян Підмогильний, Павло Фи-

РІК

липович, Валер'ян Поліщук, Григорій Епік, Мирослав Ірчан, Марко Вороний, Михайло Козоріс, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий; історики – академік Матвій Яворський, професор Володимир Чехівський, професор Сергій Грушевський; науковці – Степан Рудницький, Микола Павлушков, Василь Волков, Петро Бовсунівський, Микола Трохименко; творець Гідрометеослужби СРСР голландець родом професор Олексій Вангенгейм, міністр фінансів УСРР Михайло Полоз... Більшість українців розстріляні 3 листопада.

Це були люди, які могли б створити неоціненні духовні скарби, володіючи якими, ми, українці, стали б урівень з іншими цивілізованими народами. Сама присутність таких людей у суспільстві робить його кращим. Але постріли малограмотного, але кваліфікованого розстрільника капітана Михаїла Матвеєва – виконавця волі чужої, глибоко ворожої

Соловецький камінь у Сандармосі.

нам комуністичної влади – змінили хід нашої історії...

Серед тих, чия остання адреса – Сандармох, були знаменитий адвокат росіянин Александр Бобрищев-Пушкін (захисник Бейліса й Пурішкевича), московський літературознавець Ніколай Дурново, засновник удмуртської літератури Кузебай Герд, білоруський міністр Флеґонт Волинець, татарський громадський діяч Ізмаїл Фірдевс, голова московського циганського табору Ґоґо Станеско, грузинські князі Ніколай Ерістов та Яссе Андронников, католицький адміністратор Грузії Шио Батмалашвілі, професор історії ВКП(б) єврей Пінхус Ґлузман, черкеський письменник князь Холід Абуков, корейський діяч Тай До, православні єпископи Алексій (воронезький), Даміан (курський), Ніколай (тамбовський), Петро (самарський), лідер баптистів СРСР Василь Колесников, отець Петер Вейґель – посланий Ватиканом для перевірки даних про переслідування віруючих в СРСР... Закоцюблий від холоду (швидше б кінець!), в одній білизні, ступаючи останні кроки, зачерхлим мозком згадуючи слова молитви, він на власному прикладі переко-

ПАМ'ЯТАЄМО!

ВЕЛИКОГО ТЕРОРУ

нався, що потрапив у царство Сатани, в Імперію Зла...

Смертника ставили на коліна – і капітан Матвеев стріляв з револьвера в потилицю. Декого добивав якоюсь залізною колотушкою. Забитого підручні скидали в яму. Трупи присипали вапном і засипали. Тепер їх не ідентифікувати. Так скріплювалася "дружба народів" напередодні 20-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Цей Сандармох знайшли за документами та ідентифікували на місцевості 1 липня 1997 року Карельський та Санкт-Петербурзький "Меморіали", а саме Юрій Дмитрієв, Веніамін Іофе та Ірина Рєзнікова-Фліґе. Там споруджено пам'ятник "Люди, не убивайте друг друга", Санкт-Петербурзький "Меморіал" привіз сюди камінь із Соловків, стоять великі польський та російський хрести, мусульманський пам'ятний знак, а в лісі – з півтори сотні карельських пам'ятних знаків. Бо тут приблизно 150 ям, де покоїться близько 9 тисяч людей. Це було в 30-х роках "обычное место расстрелов" на півдні Карелії... 2004 року з ініціативи американського громадянина Веніаміна Трохименка, батько якого, відомий мовознавець, розстріляний у Сандармосі, стараннями українців усього світу, насамперед Товариства української культури Карелії "Калина", яке очолює велика подвижниця Лариса Скрипникова, там побудовано пам'ятник – гранітний Козацький хрест "Убієнним синам України" (автори Микола Малишко та Назар Білик).

Кількість жертв репресій, депортацій і голоду в Україні не піддається підрахунку. Це була приблизно третина українського народу. У результаті "чистки", яка тривала весь радянський період, ми залишилися без своєї національної провідної верстви, як отара овець – без пастухів. Ми залишилися нацією з неповною соціальною структурою. Панівна верства в Україні була – і досі залишається – неукраїнською або надійно денаціоналізованою. Бо вступити в комунізм українцем не можна було в принципі. Американський дослідник української трагедії Джеймс Мейс писав, що нинішня Україна – це соціологічно випалена земля, де "на нашій – не своїй землі" (Т. Шевченко) українці опинилися в ролі національної меншини, хоча вони становлять майже 80% населення.

Сандармох – це один з відомих тепер епізодів Великого терору. А скільки їх невідомих... У результаті маємо фізично та духовно витолочену Україну, де нащадки чекістів-енкаведистів, та й колишні кадебісти, досі почуваються господарями становища, а залишки українського народу – затюканими та упослідженими.

Як кажуть, люби, Боже, правду: пора вже називати речі своїми іменами, інакше ми психологічно ніколи не виберемося з полону. Керівна комуністична верства в Україні в своїй більшості з самого початку була неукраїнською. На час створення в Москві КП(б)У (5–12 липня 1918 року, з тактичних міркувань, щоб підняти повстання проти німецької окупації України) – як складової (і невід'ємної!) частини РКП(б) в Україні діяло всього 4.364 більшовики (Історія Української РСР, т. 6, вид. "Наукова думка", 1977, с. 306), і то, в основному, в промислових районах Сходу та Півдня. Перегляньмо прізвища більшовиків, які згадуються хоч би в тій "Історії..." – там лише зрідка трапляються українські. У складі КП(б)/КПУ українці почали становити більшість щойно в середині 50-х років. А першим секретарем ЦК Компартії України українець став аж у 1953 році – Олексій Кириченко. Доти її очолювали неукраїнці Ґеорґій П'ятаков, Серафима Ґопнер, Еммануїл Квірінг, Станіслав Косіор, Вячеслав Молотов, Дмітрій Мануїльський, Лазар Каганович, Микита Хрущов, Леонід Мельников. (Див.: Виталий Врублевский. Владимир Щербицкий: правда и вымыслы. – К.: Довіра, 1993. С. 9). Хрущов, присланий в Україну в січні 1938 року, пізніше писав: "По Україні, ніби Мамай пройшов... Не було... ні секретарів обкомів партії в республіці, ні голів облвиконкомів. Навіть секретаря Київського міськкому не було... Людей тої просто "тягнули" у "вороги". (Цит. за кн. "Остання адреса. До 60-річчя соловецької трагедії. Том 2". Вид-во "Сфера", Київ, 1998, с. 14). Не згадав Микита Сергійович, що й він на Вкраїні поводився як у завойованій країні. А Лазар Каганович усерйоз вимагав, щоб його називали вождем українського народу – недарма навіть прапор Української РСР, затверджений по війні, за його правління, був "лазурово-червоний", а не блакитно- чи синьо-червоний.

Національний склад керівних органів ЧК-ГПУ-НКВС УРСР був поспіль неукраїнський (Див.: "Штатний розклад НКВС УРСР на 1937 рік" у книзі С. Білоконя "Масовий терор...", с. 346–359). Репресивні органи очолювали неукраїнці Всеволод Балицький, Ізраїль Леплевський, Амаяк Кобулов, Олександр Успенський, Іван Сєров (усі, крім останнього, теж розстріляні, але нам від того не легше).

Скажіть, якби в Україні була українська (хай найгірша!) влада – хіба вона так безбожно нищила б свій народ? Тодішній уряд України був звичайною окупаційною адміністрацією. Погляньмо на сучасний уряд України: чи багато знайдемо там українців? Та це майже така само "сборная СССР", ціль якої не інтереси українського народу, а панування над українським народом. Бо Україна для них не батьківщина, а територія і населення, над яким хочеться попанувати. А українцям – лише популярна пісенька: "Запануєм ми, браття, у своїй сторонці".

Вважається, що народ, який утратив 2–3% найактивніших людей, – переможений. Ми в ХХ столітті втратили чи не третину населення, причому найактивнішого. І саме в 30-х роках нам було завдано удару, від якого ми не оговталися досі. Джеймс Мейс нинішній період історії України визначав як "постґеноцидний". Процесу інтелектуального і морального занепаду українського суспільства та подальшого зросійщення не змогло зупинити навіть проголошення незалежності. Усі наші сучасні біди – це наслідок сатанинської селекції, під час якої була фізично знищена найкраща частина українського народу.

Тарас Шевченко, спираючись на свій історичний досвід, ще ген коли спостеріг підміну свідомости поневоленого народу:

Ляхи були – усе взяли,
Кров повипивали!
А москалі і світ Божий
В путо закували.

(Поема "Невольник").

Що після геноциду 30-х років Шевченко сказав би про своїх зачарованих на зорі Кремля нащадків, які досі не мислять себе поза російським політичним простором? Може, те, що у безпросвітну совєцьку епоху сказав Василь Стус:

А де ж Україна? Все далі. Все далі...

Така сумна перед нами руїна. Але не впадаймо у відчай. Ніщо само собою не зробиться. Маємо мирний час. Він працює на нас. Маємо свободу слова: стань на белебені і говори, що хочеш. І "ніхто не поведе тебе в кайданах". Тяжко, поволі, але українство відроджується й опановує Україною. Українців стає все більше в порівнянні з нащадками чекістів-енкаведистів і хохлами. Маємо під боком ослаблену Росію, яка ближчим часом не піде на нас війною. Тож засучуймо рукави і працюймо насамперед на звільнення свого духа. Якщо Господь вихопив Україну з-над самісінької прірви – то ми Йому для чогось потрібні. Ми таки станемо повноважним народом, якому національний геній недарма пророкував роль творця нової цивілізації, де пануватиме Правда:

...Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить.

Василь ОВСІЄНКО,
лауреат премії ім. В.Стуса

УКАЗ

ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ № 431/2007

Про заходи у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років

З метою належного вшанування пам'яті жертв політичних репресій, привернення уваги суспільства до трагічних подій в історії України, викликаних насильницьким впровадженням комуністичної ідеології, відродження національної пам'яті, утвердження нетерпимості до будь-яких проявів насильства проти людства та у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років, на підтримку ініціативи громадськості постановляю:

1. Установити в Україні День пам'яті жертв політичних репресій, який відзначати щороку у третю неділю травня.

2. Кабінету Міністрів України розробити разом із Службою безпеки України, Національною академією наук України та затвердити у місячний термін план заходів у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років, передбачивши, зокрема:

здійснення протягом 2007–2008 років наукових досліджень про політичні репресії проти Українського народу, проведення конференцій, "круглих столів", інших тематичних заходів;

видання книг, публікацію документів і матеріалів про масові політичні репресії 1937–1938 років, забезпечення надходження зазначених видань до бібліотек, навчальних закладів, наукових установ, а також здійснення заходів щодо перекладу та видання іноземними мовами окремих видань для розповсюдження їх за межами України;

здійснення невідкладних заходів щодо завершення робіт зі створення Національного історико-меморіального заповідника "Биківнянські могили" та проведення щорічно у травні на його території заходів із ушанування пам'яті жертв політичних репресій;

організацію Українським інститутом національної пам'яті із залученням Українського добровільного культурно-просвітницького правозахисного благодійного товариства "Меморіал" ім. В. Стуса, Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, інших громадських організацій, які безпосередньо займаються вивченням проблем політичних репресій, заходів щодо забезпечення участі у серпні 2007 року та наступних роках української делегації у традиційних днях пам'яті на меморіальних місцях, пов'язаних із трагічними подіями масових політичних репресій 1937–1938 років, зокрема в урочищі Сандармох та на Соловецьких островах (Російська Федерація);

проведення протягом 2007–2008 років у навчальних закладах та закладах культури лекцій, уроків пам'яті, інших заходів з метою висвітлення теми масових політичних репресій 1937–1938 років;

забезпечення формування музейних зібрань, поповнення та популяризацію експозицій про історичні події, пов'язані з політичними репресіями в Україні, у тому числі експозиції "Забуттю не підлягає", створеної Київською міською організацією Українського добровільного історико-просвітницького правозахисного благодійного товариства "Меморіал" імені Василя Стуса;

організацію роботи із залученням учнівської та студентської молоді щодо збирання документальних матеріалів, свідчень очевидців політичних репресій, зокрема для поповнення фондів краєзнавчих музеїв.

3. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям:

забезпечити проведення 3–4 листопада 2007 року у 70-ті роковини масових розстрілів українців у сталінських таборах жалобних мітингів, покладання траурних вінків до пам'ятників та пам'ятних знаків, місць поховань жертв політичних репресій;

вирішити в установленому порядку питання щодо встановлення пам'ятних знаків, меморіальних дощок у місцях, пов'язаних з масовими розстрілами і похованнями жертв політичних репресій.

4. Міністерству закордонних справ України:

забезпечити проведення закордонними дипломатичними установами України заходів у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років, а також запрошення представників дипломатичного корпусу, акредитованих в Україні, до участі в офіційних заходах, які проводитимуться в Україні;

провести роботу з поширення у світі інформації про політичні репресії в Україні, їхні наслідки для Українського народу.

5. Державному комітету телебачення і радіомовлення України забезпечити широке висвітлення в засобах масової інформації заходів у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років, організацію тематичних радіо- і телепередач.

6. Внести до Указу Президента України від 26 листопада 1998 року № 1310 "Про встановлення Дня пам'яті жертв голодоморів та політичних репресій" (в редакції Указу від 15 липня 2004 року № 797) зміни, виключивши у назві та тексті слова "та політичних репресій".

Президент України Віктор ЮЩЕНКО
21 травня 2007 року

Якщо ви бодай один раз виходили недільним вечором у центр Києва і піднімалися до "Ярма" ("Арки дружби народів"), то більш ніж імовірно, що ви спостерігали досить незвичну картину: біля сцени сидить велика кількість людей і під керівництвом сивого чоловіка з сопілкою співає народних пісень. Якщо так, то знайте – ви мали нагоду бачити традиційні недільні співи знаменитого хору "Томін". З керівником хору – Леопольдом ЯЩЕНКОМ мені і пощастило поспілкуватися.

ДУША НАРОДУ ЖИВЕ В ПІСНІ

ЯК НЕ МИ – ТО ХТО? ЯК НЕ ТЕПЕР – ТО КОЛИ?

– Як в умовах радянської окупації з'явилася ідея виникнення хору народної пісні?

– Вона не є такою вже випадковою, бо це було в 60-х роках, в часи так званої "відлиги". Саме тоді серед молоді пробудився потяг до народних свят, звичаїв. Студенти університету створили колектив "Веснянка". Дуже важливий осередок був при музеї Івана Гончара. Тож у 60-х роках все почалося із колядок і щедрівок. Ходили тоді до відомих людей, до викладачів, що прихильно ставилися до народних звичаїв. А далі на черзі стали інші календарні народні свята: веснянки, Великдень, свято Купала. Тож в середовищі, що гуртувалося довкола музею Гончара, визріла потреба у створенні постійно діючого колективу.

У 1968-му році я підписав колективного листа, в якому висловлювалося занепокоєння з приводу проведення закритих судів над інакодумцями. Багато тих, що підписали листа, були звільнені з посад. Ця доля спіткала і мене. Я тоді працював в Академії наук, займався збиранням народних пісень.

Після звільнення з роботи в мене з'явився вільний час. Тоді я ще продовжував залишатися членом Спілки композиторів і мав право займатися вдома творчою роботою. Тож вирішив переключитися з теорії на практику.

У 1969-у році ми вперше зібралися на Великдень неподалік садиби Івана Гончара. Було чимало молоді, зокрема і Ніна Матвієнко, яка на той час навчалась у студії Верьовки.

Зрозуміло, досвіду хорової діяльності ні в кого з нас не було. І так вже сталося, що мені довелося брати ініціативу в свої руки. Фактично, з Великодня 69-го року ми й ведемо початок біографії хору "Томін".

На травневі свята вийшли ми вже на схили Дніпра. Влаштовували хороводи, співали веснянок, закличних пісень. Виходили з веснянками на природу і на День перемоги, на свято Купала. Згодом почали збиратися систематично. Облюбували ми собі місце на схилах Дніпра біля Лаври і назвали Співочим полем. До речі, тепер воно є частиною відомого всім Співочого поля.

Нашим ідейним натхненником був Іван Гончар. Він допомагав і порадами, і костюмами, даючи хору народний одяг зі своєї колекції.

Так ми себе добре почували аж до осені. Потім треба було шукати притулок. На наше щастя, один з наших учасників, що працював на заводі "Більшовик", на свій ризик прийняв нас у "червоний куток".

– А як тодішня влада ставилася до хору "Томін"?

– Наш колектив був фактично несанкціонований. Ніхто його не реєстрував і не контролював офіційно.

Влада спочатку придивлялася до нас, не допомагаючи, але й не забороняючи. Проте, так вже сталося, що молодь, яка приходила до нас, цікавилася не тільки піснями, а й літературою, самвидавом. Ясна річ, недруковані твори передавалися з рук у руки, в тому числі й ті, що вважалися антирадянськими, забороненими. 22 травня всі приходили до пам'ятника Шевченку. Одне слово, в нашому хорі зібралася національно свідома молодь.

22 травня 1970 року, щоб перехопити у нас ініціативу, владою було вирішено проводити в Києві відкриття фестивалю "Київська весна". Зайняли таким чином і парк Шевченка.

Та сталося так, що після закінчення концерту пізно ввечері почалося, так би мовити, "друге відділення" – стихійне. Ми співали, читали вірші, часом гострі, різкі.

Після цього ставлення влади до відзначення дня 22 травня різко змінилося. Режим цей день вважав "націоналістичним святом", аргументуючи тим, що в цей день "націоналісти відірвали Шевченка від Росії, від Москви".

У 1971 році відомості про "Томін" дійшли до секретаря ЦК Шелеста, який розпорядився виділити нам приміщення і керівника. Приміщення нам дали у палаці культури "Харчовик", а від керівника (партійного "комісара") ми ухилялися, допоки була змога.

Так продовжувалося кілька місяців, після чого колектив ліквідували. Долучили до цього і Спілку композиторів, керівництво якої влаштувало збори, на яких постановили виключити мене зі спілки "за націоналістичні збочення". Учасникам хору почали погрожувати звільненням з роботи, навчання. Тож колектив почав поступово згасати, меншати. Натомість нам прислали комсомольців із якоїсь фабрики, які не мали жодного інтересу до народної пісні. Таким чином невдовзі хор перестав існувати.

Тим часом, після виключення зі Спілки композиторів, за радянськими законами я став "тунеядцем". Довелося навіть відсидіти з цього приводу три доби у камері попереднього ув'язнення. Хотіли після цього призначити мені рік примусових робіт. Влаштовували в той час і обшуки в квартирі. Одне слово, висів я тоді на волосині. Врятували мене композитор Георгій Майборода і диригент Михайло Кречко. Але від творчої роботи мене відлучили, після чого я де тільки не працював.

У цей час хор тривалий період не існував. Ходили лише ватаги колядників, і ті нелегально. Пригадується, що навіть різдвяної зірки не можна було відкрито носити. Заходили в приміщення і там вже робили символічну зірку зі складаного "метра".

1 січня 1972 року міліція забрала на 15 діб багатьох з тих, хто прийшов за звичкою до центральної ялинки поспівати пісень. Пришили "хуліганство".

Після заборони 72-го року 22 травня на кілька років стало трагічним днем. Адже люди продовжували приходити до пам'ятника Тарасові. За це на них насилали загони міліції, які зухвало розганяли всіх присутніх, виловлювали людей з квітами і у вишиванках.

– Коли ж Вам вдалося відродити хор?

– У 1983 році я організував хоровий ансамбль з працівників музею народної архітектури та побуту. Ми додали до експозиції побуту українського народу ще й демонстрацію народних звичаїв, обрядів, святкувань.

Тим часом я познайомився з людьми, які у вільний час співали у Гідропарку народних пісень, почав гуртувати їх докупи.

Гідропарківський колектив взяв участь у святкуванні дня Купала. Але при цьому новий хор, не будучи зареєстрованим і не маючи власного кутка, мав такі ж права, як і колишній. І знову все було чудово до початку холодів. Щоправда, нам назустріч пішла адміністрація Гідропарку. Надали приміщення, а мене навіть зарахували в штат.

Однак вже через кілька місяців мене попросили звільнитися "за власним бажанням".

І знову, на наше щастя, знайшлася людина, яка працювала в ЖЕКу, і дала нам можливість перезимувати в "червоному кутку". Таким чином нам вдалося зберегти осередок.

Через якийсь час я дізнався, що в будинку культури Київметробуду хочуть створити хоровий колектив. Я запропонував їм свої послуги, і нас погодились прийняти. І ось вже 22 роки ми офіційно прописані до цього будинку культури.

– Розкажіть, будь ласка, про сьогодення хору і плани "Томону" на майбутнє?

– Зараз "Томін" існує офіційно. Ми беремо участь у концертах, фестивалях, акціях політичних партій. Поновили і святкування народних свят. Колядки і щедрівки у нас зараз переважно на сцені, адже ми вже не в тому віці, щоб ходити по домівках. Веснянки цього року співали біля "Арки дружби народів". Важко знайти в центрі Києва зручне місце для святкування великодніх гаївок. Тож зупинили свій вибір на сцені коло арки. Тут на День Незалежності влаштували свято пісні під девізом "Співаймо разом!".

На тому ж місці влаштовуємо й так звані "недільні співи" під відкритим небом. А з настанням холодів перенесемо їх у Центр народної культури – Музей Івана Гончара. Це є окрема форма нашої роботи: у будень – муштра, а в неділю – масові співи "для душі". Нерідко до нас приєднуються прості перехожі.

Ми робимо те, чого не роблять інші. Як казав колись відомий дисидент Іван Світличний: "Як не ми – то хто? Як не тепер – то коли?".

Розмову вів
Максим МЕДИНСЬКИЙ

ВІД АВТОРА

ФАШИЗМ ВІД ЧЕРНОВЕЦЬКОГО

Іван АНДРУСЯК, поет

Нещодавно я мав особливу "приємність" почути про себе таке, що в страшному сні не приснилося б... Здавалося б, така вже "карма" всіх людей, котрі не сидять сиднем на печі, а намагаються щось у міру своїх сил і можливостей робити, та ще й мають власні переконання, – нерідко таким людям (а я до них і себе нахабно причисляю) доводиться чути про себе різну гидоту з ворожих вуст. Але щоб таке – ото вже справді не сподівався... Одне слово, столичні газети, підконтрольні мерові Черновецькому, обізвали цими днями мене і моїх друзів... неофашистами?! Що ж ми таке, – запитаєте, – учворили? А ось судіть самі...

...Недарма єдина політична сила, котра нині підтримує дії мера Києва Леоніда Черновецького, – це Партія регіонів. Недарма – бо чільники "регіоналів" давно й безнадійно (дехто каже навіть "безпробудно") уславилися своїм затятим антиукраїнізмом; а пан Черновецький що далі, то виразніше проявляє себе на поприщі столичного "господарювання" саме як затятий ворог усього українського. "Свіжий", як то кажуть, випадок – його цинічні й відверто незаконні спроби прибрати з майдану Незалежності – серця української столиці – кілька українських яток, де торгують національною символікою, національними сувенірами, національною музикою! Такі ятки є в кожній столиці світу, вони – одна з обов'язкових "приманок" для туристів (тим паче, що в центрі столиці туристи більше ніде не можуть придбати таких сувенірів), – і лише Черновецькому і таким, як він, ці ятки колють очі, бо – українські!

Яким чином мер "прибирав українців" із Майдану – це сюжет для детективу! Спершу на місці торгового ряду облаштували... стоянку для поливальних машин (!), а відтак у бетонних коробках розставили там – буквально посеред проходу! – туї... Отакі "методи роботи" – убозтво, підлість і ницість!

Прикметно, що супроти такого вандалізму повстали не лише самі торговці символікою, а й ми, українські митці. Ми провели на Майдані, – порозсувавши ті дивовижні туї, котрі, взагалі ж, вважаються "похоронними" рослинами, і місце їм на цвинтарі, – акцію протесту. Виступили лідер одного з найпопулярніших українських рок-гуртів "Мандри" Фома, бард Едуард Драч, поети Сергій Пантюк, Роман Скиба, автор цих рядків, прозаїк Борис Гуменюк, чимало інших. Звучали пісні і вірші про Київ, яким він був завжди – і яким залишиться навік. Незважаючи на українофобів, які "волею недолі" якщо іноді й опиняються у владних кабінетах української столиці, то надовго там не затримуються.

І ось саме після цього – саме за це – ми, українські митці, стали для мера – "неофашистами"! Було би, знаєте, смішно, якби не було так гидко...

...Ні, я насправді чудово розумію, звідки "ростуть ноги" всієї цієї провокації. Вся справа, ясна річ, у грошах, притому великих грошах. Якби Черновецькому вдалося прибрати з Майдану українські ятки, – годі сумніватися в тому, що вже за кілька тижнів на їхньому місці як гриби після дощу виросли б чергові салони ігрових автоматів, бутіки, "матрьошки" чи ще яка подібна дурня. Надто ж бо ласе місце в центрі столиці, і завжди знайдуться "бізнесмени", готові "поділитися" з "батьками міста" прибутками...

Але ж я чудово розумію і ще дещо – те, скажімо, що поняття захисту національного культурного простору має до фашизму чи неофашизму такий самий стосунок, як... слон до холодильника. Насправді вся ця дикунська ситуація є напрочуд виразною ілюстрацією старого українського прислів'я: з хворої голови на здорову! Бо достатньо собі пригадати бодай деякі дії й висловлювання мера Черновецького – і одразу стає зрозуміло, хто є хто. Скажімо, одна з останніх його "ініціатив" полягає в тому, щоби... не допускати до навчання в київських школах дітей, котрі... не прописані в Києві! Воістину, в Черновецького "достойні попередники" – досі до подібного додумувалися хіба лише... Гітлер і Сталін. Оце і є звичайний фашизм!

...А ми, власне кажучи, лише починаємо свою боротьбу. Так що фашисти в меріях (не лише Київській, а й тій же, скажімо, Харківській), у Кабінеті міністрів (там того лайна, "прикритого" Партією регіонів, більше, ніж достатньо) – начувайтеся! Тим паче, що цього разу особисто мене ви розсердили всерйоз...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна